

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.519 van 7 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANSTEENHUYSE loco advocaat F. LANDUYT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 augustus 2005, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 16 juli 2008, verstuurd op 17 juli 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, tot de Tadjiekse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Kalakan, district Kalakan in de

provincie Kabul. Uw vriend (S.) werkte als tolk voor de Amerikanen. Uw vriend stelde u voor aan (F.) die arbeidsters naar Amerikaanse organisaties vervoerde. U zocht werk voor de dochters van een weduwe die soms bij jullie thuis langskwam om uw moeder te helpen met het huishouden. (F.) had eind "hamal" (Afghaanse kalender eerste maand) 1385 (2006) werk voor beide dochters als poetsvrouw. Na twee en een halve maand bracht hij één van de meisjes als "prostituee" naar de Amerikanen. Zij verkrachtten dat meisje. Het meisje stapte naar de politie om klacht in te dienen. (F.) werd gearresteerd. Twee of drie dagen later, op 10 of 11 "saratan" (vierde maand), werd ook u gearresteerd en opgesloten in het politiebureau van het district. (F.) had u ervan beschuldigd dat het uw plan was geweest. Uit de arrestatiebrief kon u opmaken dat u werd beschuldigd. U werd noch ondervraagd noch officieel in staat van beschuldiging gesteld. U vermoedde dat ze u naar de gevangenis van Kabul zouden brengen voor verder onderzoek. Een bewaker had u daarop attent gemaakt. U vreesde tevens dat A.G., de toenmalige politiechef van Kabul, die van hetzelfde dorp afkomstig is als de vader wiens dochter werd verkracht, u zou weten te vinden. Bovendien had de moeder van het meisje ook bij hem klacht tegen u ingediend. U kocht de bewaker om en kon zo 's nachts ontsnappen. U keerde naar huis terug. U vreest tevens de wraak van de ooms van de meisjes. Dezelfde nacht vluchtte u via Kandaghar en Spin Buldak naar Quetta in Pakistan. Vervolgens reisde u naar Iran waar u een zestal maanden verbleef. Dan reisde u door naar Turkije waar u een achttal maanden verbleef. Van Turkije reisde u naar Griekenland waar u één week en vier dagen verbleef. U reisde verder via Italië en Frankrijk naar België waar u op 29 augustus 2007 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw "taskara", een arrestatiebevel en een studieattest."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker legt inconsistente en bevreemdende verklaringen af en kan weinig gegevens verstrekken omtrent de persoon die hij vreest;
- de door verzoeker neergelegde documenten kunnen de appreciatie van de Commissaris-generaal niet in de positieve zin ombuigen;
- actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn uit het district Kalakan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan.

2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing

te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3. Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift evenwel grotendeels toe de motivering van de bestreden beslissing letterlijk over te nemen zonder daarbij de motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. Verzoeker baseert zijn verweer louter op het herhalen en ontkennen van de motieven. Het louter ontkennen van de motieven zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te geven is niet ernstig en vermag geenszins de motivering van de bestreden beslissing ontkrachten. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het eerste gehoor geen melding maakte van het feit dat de moeder van het meisje bij A.G. een klacht had ingediend, gezien hij aan het einde van eerste gehoor zelfs verklaarde angst te hebben voor A.G. omdat deze persoon machtig is en gezien tijdens dit eerste gehoor omstandig en expliciet werd gevraagd naar de beschuldigingen en de redenen voor deze beschuldigingen. Ook werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen een belangrijke inconsistentie bevatten gezien verzoeker verklaarde dat de zaak op 3 “assad” (vijfde maand) in de krant verscheen en dat zijn broer hem thuis op dit artikel wees, terwijl hij eerder verklaarde dat hij op 10 of 11 “saratan” (vierde maand) thuis vertrokken was en tegen de datum van publicatie al in het buitenland verbleef. Bovendien verklaarde hij tijdens het tweede gehoor dat het artikel reeds verscheen voor zijn arrestatie in de maand “saratan” en kan hij niet aangeven wat er in dat artikel stond waarna hij diende toe te geven dat hij het niet heeft gelezen. Voorts acht de Commissaris-generaal het zeer bevreemdend dat verzoeker, ondanks het feit dat F. werd gearresteerd en verzoeker zelf met naam in het krantenartikel wordt genoemd, niet onderduikt en nog rustig staat te keuvelen op straat; dat verzoeker niet kon aangeven bij welke buitenlandse bedrijven of organisaties de meisjes voor wie hij werk had geregeld, gingen poetsen en dat het feit dat ze elke dag op een andere plaats werkten niets aan deze vaststelling afdoet; dat zijn vader voor verzoeker een nieuwe taskara op verzoekers naam verkreeg terwijl er een arrestatiebevel tegen verzoeker werd uitgevaardigd en zijn vader over verzoeker werd ondervraagd en hem werd meegedeeld dat als verzoeker in Afghanistan was hij diende te worden binnengebracht. De bestreden beslissing meldt eveneens zeer duidelijk waarom de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielrelaas niet kunnen ombuigen. De Raad wijst verzoeker er op dat verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in zijn verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
 - 2.2.2. Verzoeker meent dat er voor hem een onmogelijkheid is tot terugkeer. Volgens verzoeker kunnen vreemdelingen ook niet verwijderbaar zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst voorts naar de analyse van de actuele situatie in de provincie Wardak (sic) in Afghanistan, waaruit blijkt dat de toestand op dit ogenblik van die aard is dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade is. In dit opzicht verwijst verzoeker eveneens naar de lijsten opgesteld door het UNHCR (Afghanistan Security Situation Relating to Complementary Forms of Protection, updated 25 april 2007), waarop de provincie Kabul voorkomt.
 - 2.2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2 §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4 §2 b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.
 - 2.2.4. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
 - 2.2.4. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op ontvoeringen, executies, onthoofdingen, gijzelingen of verminkingen, rechtstreekse aanvallen op Afghaanse of internationale troepen, aanvallen op Afghaanse overheidsgebouwen, bomaanslagen en zelfmoordaanslagen in Afghanistan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn uit het district Kalakan in de provincie Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst (update 6 oktober 2008). Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.